

NAMIK KEMAL ZEYBEK (Kültür Eski Bakanı / Ahmet Yesevi Üniversitesi):

"Hayatımın En Huzurlu Gecesi"

1976 yılında Keles Kaymakamı idim. Ilgaz Kaymakamı iken adını çok duyduğum ama tanıma fırsatı bulamadığım Kastamonulu Mehmed Feyzi Efendi Hazretleri'yle görüşmek istedim. Bu niyetle tek başıma Kastamonu'ya geldim. Oraya gece vardığım için otel aramaya başladım. Otellerin hiçbirinde yer yoktu. Bu yüzden Nasrullah Camii'nin şadırvanının başında sabahladım. Hayatımda o geceki gibi tatlı bir huzur duyduğumu hatırlamıyorum. Sabahleyin namazdan sonra cemaate sordum. Cemaatten birisi bana, Hoca Efendi'nin orada bir yakınının bulunduğunu, onun beni götürebileceğini söyledi. Meğer o zat Hoca Efendi'nin kayınbiraderi olan Camcı Hacı Enver Eroğlu imiş. Önce beni dükkânına götürdü. Dükkânını açtı ve bana orada kahvaltı yaptırdı. Sonra birlikte Hoca Efendi'nin evine gittik. Evde benim ilk dikkatimi çeken, adeta gözlerinden ışık çıkan bir insan oldu! Bende öyle bir etki uyandırdı. Sonra oturduk. Benim ona tasavvufu ilgili soracaklarım vardı, bir takım problemlerim vardı; onları sormak için gitmiştim. Ancak soruları sormama gerek kalmadan o soruların cevabını uzun uzun anlattı! Sonunda öğle yemeğine kalmamı istedi. Öğle yemeğinde de et yemeği ve pilav vardı.

"Az Yiyip Yaşamak da, Çok Yiyip Hazmetmek de Kerâmet"

Onda dikkatimi çeken diğer bir hususiyeti, yemekte benimle birlikte bayağı yemek yemesiydi. İçimden: *"Bir insan bu kadar yemek yiyerek böyle firâsetli olabilir mi?"* filan diye geçirdim! Çünkü kendisi hem fasih, hem belîğ ve talâkatlı konuşuyordu. Sanki ağzından sözler yağ gibi akıyordu. Herhalde düşüncemi okudu ki, şöyle bir söz söyledi: *"Az yiyip yaşamak da kerâmet, çok yiyip hazmetmek de kerâmet!"* Dışarı çıkınca içimden geçirdiğim düşüncemi söyledim. Onlar Hoca Efendi'nin aslında günde bir defa yemek yediğini, sadece öğlen yemeği yediğini; sabah ve akşam yemediğini, bu yüzden bana çok yemek yer gibi geldiğini belirttiler. Bu şekilde hatıralarını muhafaza ederek döndüm ve yıllar sonra cenazesinde de bulunmak nasip oldu.

(Şaban Kalaycı, Mehmed Feyzi Efendi'den Menkıbeler-Karanlıktan Nura, s. 168-169, Hamle Yayınları, İstanbul.)

Prof. Dr. MÜCTEBA UĞUR (Ankara Üniv. İlâhiyat Fakültesi Emekli Hadis Öğretim Üyesi):

"Sadece Bir Müdür"

Ankara'da hastahanede yatmakta iken bir telefon aldım. Eski bir dost, Muzaffer Ertaş Hocam, Mehmed Feyzi Efendi'yi anmak gibi hayırlı bir hizmetten bahsederek benim de bu toplantıda bir konuşma yapmam ricasında bulundu. Ciddi bir rahatsızlığım vardı. Tansiyonum bir türlü çıkmıyordu. Ama Mehmed Feyzi Efendi'nin ruhaniyetiyle inşallah şifa buluruz, tekrar sağlığınıza kavuşuruz ümidiyle bu teklifi sevinçle kabul ettim. Ve Allah'a şükür kısa zamanda sağlığını tekrar kazanmış oldum.

(...) Büyük milletler, aralarından büyük insanlar çıkarabilen milletlerdir. Ama nasıl bir büyük insan? Başkası tarafından yapmacık olarak büyütülen değil; bağlı olduğu, dayandığı meşreb itibarıyla kendisini yüceltmiş ve başkaları tarafından da, bilhassa yüce kimseler tarafından da yüceliği tasdik edilmiş bir insan! Yani dayandığı yüce kaynak itibarıyla yücelmiş ve bilhassa ehil kimseler tarafından yüceliği onaylanmış insanlar!.. İşte biz Merhum Mehmed Feyzi Efendi Hazretleri'nde böyle bir gönül yüceliği olduğunu, onun böyle bir gönül pırıltısına

sahip yüce kimse olduğunu görüyoruz. O da Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellemden ve Kur'an-ı Kerim'den devşirmiş olduğu yüce hasletlerin tabii bir sonucu oluyordu.

(...) Ben 1966 yılı 10 Şubat günü bir müdürle Kastamonu İmam Hatip Okulu'nu açtım. Hani bir söz vardı: "Bir müdür, bir mühür" diye... Bende mühür de yoktu! Göreve başlama yazısını yazacağım kağıdı Abdurrahman Paşa Lisesi müdüründen aldım ve onların daktilosunda yazdım. Okulda hiçbir şey yoktu ama bir ümit ve heyecan vardı. Bu ümit Allah'ın izniyle meyvelerini verdi. Ve ben de işin içine maneviyat kokusu sinsin diye, esmâu'l-hüsna (Allah'ın güzel isimleri) sayısınca, yani 99 öğrenci kaydettim. Aradan bir kaç ay geçti, o yılın Mart ayı geldi. Hacıları uğurlayacağız. Kulakları çınlasın (şimdi merhum oldu) Sinan Bey Câmii imamı Boyacı Hafız (Lütfullah Kırkbeşoğlu) hacıları uğurlama duasını benim yapmamı rica etti. Benim bu duam Sinan Bey Câmii minaresi hoparlöründen de yayınlandı. Malumunuz olduğu üzere Merhum Mehmed Feyzi Efendi'nin evi de oraya yakın olduğu için duamı duymuşlar ve duayı kimin yaptığını sormuşlar. Benim olduğumu öğrenince "Allah muvaffak etsin" diye dua etmişler. Ben İmam Hatip Okulu'nu açmaya ne kadar hevesli isem, Mehmed Feyzi Efendi de aynı şekilde okulun açılışına hevesli idiler.

Aradan bir müddet zaman geçtikten sonra o sırada Tosya Müftüsü olan hemşehrim Ömer Şahin geldi ve onunla birlikte Feyzi Efendi'yi ziyarete gittik. Elini öpüp oturduk. Bu ilk karşılaşmamızda bende dirayetli, bilgili ve her şeyden önce müeddeb (edepli) bir gönül eri intibasını uyandırdı. Kendisinden istifade edilir bir ilim adamıydı. Ancak benim kendisini sık sık ziyaret etmememi istedi. Bunu asıl görevimize bir zarar gelmemesi için, beni korumak için yapıyordu. Ama manevi irtibatımız hiç kesilmedi. Benden hiçbir zaman feyizlerini kesmediler.

(...) O ilk derste konu, "**Bedee'l-İslâmu ğarîben...**" hadis-i şerifini açıklama yönünde olmuştu. Bendeniz İmam Hatip okullarında daha önceden hadis dersleri okutmuştum. Daha sonra da Cenâb-ı Hak bu uzmanlık dalını bana nasip etti. Dolayısıyla bu hadis-i şerifi biliyordum. Ama yorumunu ilk defa değişik bir şekilde Mehmed Feyzi Efendi'den o gün dinlemiştim. Onun yorumu benim çok hoşuma gitti ve kendi bildiğim yorumumu bırakarak onun tercih ettiği yorum yönünde bu hadisi öğrencilerime anlatmaya çalıştım. Çünkü onun yorumunda bir ümit ve dolayısıyla o yönde çalışmaya bir teşvik vardı. Bu ise İslâm toplumları için daha uygundu."

"Ücretsiz Halk Eğitimi Yapan Bu Kimseleri Desteklemek Lâzım!"

1987 yılında "*Türk Kültür ve Tarihinde Kastamonu*" isimli bir sempozyum vesilesiyle birkaç arkadaş Kastamonu'ya gelmiştik. Mehmed Feyzi Efendi'yi ziyaret etmek istedik. Kastamonulu değerli dostum **Prof.Dr. Abdülkerim Abdülkadiroğlu**, Gazi Üniversitesi İnkılap Tarihi Enstitüsü Başkanı **Prof.Dr. Kâzım Yaşar Bey**, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İslâmi İlimler Araştırma Enstitüsü Başkanı **Prof.Dr. Ahmet Suphi Fırat Bey** ve bendeniz ziyaretime karar verdik. Önce Araçlı dostumuz Hasan Yeğin Bey'den haber gönderdik.

"*Hastayım ama madem Mücteba Bey gelmiş, buyursunlar*" davetiyle gittik. Giderken:

"*Madem Hoca Efendi hasta imiş fazla oturup rahatsız etmeyelim*" diye de konuşmuştuk. Fakat ulemânın, sulehânın yanında vaktin nasıl geçtiği anlaşılmıyor. Bir baktık ki orada sohbet dinlerken bir saat geçmiş! Sohbet de hâlâ olanca tatlılığıyla sürüyordu. Fakat benim içimde kendisini rahatsız ediyoruz diye bir ukte vardı. Hani bir söz var:

"**Ulemâ yanında diline, evliyâ yanında kalbine sahip ol!**" diye... Mübarek Merhuma malum olmuş ki,

"**Sohbet uzadı diye sıkılmayın!**" buyudular!

Bir ara ben zihnimde olan bir sorumu dile getirdim. Bu ziyaretimizden birkaç gün önce memleketim olan İskilip'te Ebu's-Suûd Efendi'nin, babası adına yaptırmış olduğu camide sabah namazını kılıp kabristan ziyareti için dışarı çıktığımızda bir baktık gökyüzünde **ay** ile

yıldız -aynı bayrağımızdaki gibi- bir araya gelmişler! Ben bu olayın bir anlamı olup olmayacağını Hoca Efendi'ye sordum. Verdiği cevap engin bir iman ve teslimiyetin, engin bir gönül adamı olmanın izlerini taşıyordu.

"İyi olur inşallah!" cümlesiyle kısaca olayı fâl-i hayr, yani tabiattaki olayı iyiye yorumlamaktı. Teşe'üm, kötüye yorumlama değildi. Ziyaretimizi tamamlayıp dışarı çıktığımız zaman **Prof.Dr. Kâzım Yaşar Koprıman Bey** aynen şöyle söyledi:

"Halk eğitimi için milyonlarca para harcıyor. Bakınız bu insanlar bu işi fahri olarak, bir ücret almaksızın, mansıp-şöhret istemeden, sırf Hakk'ın rızasına kavuşmak için yapıyorlar. Bunları desteklemek lâzım! Bu şahıslar, edepsizlik telkin edilen yerde; edep, ahlâk, fazilet, dürüstlük, bilgi, ilim ve irfan telkin ediyorlar. Ve bizzat bunları yaşayarak güzel örnek oluyorlar. Böyle insanları baş tâcı etmek lâzım!.."

"Onun Ahlâkı Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem Ahlâkı İdi"

Merhum Feyzi Efendi, son derece mahviyet sahibi birisiydi. Bu ahlâkı, tıpkı hiçbir ücret beklemeden yaptığı bir nevi kamu hizmeti olan eğitim işinde olduğu gibi, nebilere ait bir haslettir, özelliiktir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Cenâb-ı Hak Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimize şöyle buyurmaktadır:

"Fe-bimâ rahmetin minâ'l-lâhi linte lehüm"

"Sen Allah'tan bir rahmet sebebiyle onlara yumuşak davrandın." (Âl-i İmrân Sûresi, 159) İşte Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimizin o ipek yaratılışı, ahlâkı, o güleç yüzü sırf Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti sebebiyledir. Bu ise irşatta, eğitim ve öğretimde şart olan bir husustur. Nitekim bunun hikmeti, âyette şöyle açıklanır:

"Velev künte fazzan ğalîza'l-kalbi le'n-faddû min havlik"

"Eğer sen katı kalpli, sert huylu olsaydın etrafından dağılıp giderlerdi!" (Âl-i İmrân Sûresi, 159) Tebliğ ruha yapılır. Ruh ise huşunetten (sertlikten) hoşlanmaz. İşte risâletteki bu özellik, Mehmed Feyzi Efendi'de aynen tecelli etmişti. Zaten hiçbir karşılık beklemeden yaptığı kamu hizmeti de nebilere has bir özelliiktir. Bunu da Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem nübüvvet nurundan devşirmiştir. Mesela Şuarâ suresinde beş tane Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem ağzından ve değişik sûre ve âyetlerde de Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem ağzından şöyle nakledilir:

"Ben buna (tebliğime) karşı sizden bir ücret de istemiyorum. Benim mükâfatım ancak âlemlerin Rabbine aittir. (Şuarâ Sûresi, 127) Çünkü risâlet Allah'ın kullarına lutfettiği en yüksek mertebedir. nebilerin vârisleri olan âlim ve ârifler de bu yüzden hasbîliği tercih ederek yüce mertebelere ulaşmışlardır.

"Zamanımızın Dünya Çapında Büyük Gönül Erleri Kimlerdir?"

Mehmed Feyzi Efendi, sadece yurdumuzda değil bütün İslâm âleminde tanınan bir kimsedir. Buna ait bir anektod nakletmek istiyorum: Hastanede yatarken Kastamonu'dan bu konuşmayla ilgili teklifi alınca, yanımdaki somyada hasta olarak yatan gönül ehli, devletin üst düzey bürokratlarından olan arkadaşım durumu öğrenince:

"Yahu, bu senin hakkında konuşma yapman istenen kimse Kastamonulu Mehmed Feyzi Efendi mi acaba?" dedi.

"Ben onun hakkında bir şeyler dinlemiştim." dedi. Bendeniz de hadisçi olduğum için öncelikle rivâyetin kaynağının sağlam olmasına dikkat ederim. Onun için o arkadaşın anlattığı olayı bizzat yaşayandan dinleyip not ettim.

Çorum Kubbeli Câmii İmam-Hatibi Hacı Hâfız Rıfat Hoca şöyle anlatmıştır:

"1965 yılında kara yoluyla hacca giderken Tebük'te Pakistanlı, Tebliğ cemaati üyesi Gulâm Efendi ile tanıştık. Gulâm Efendi sohbet sırasında 'dünya halkının sevgisinin odağı olmuş büyük gönül erlerini; ilim, ahlâk, mertebe itibarıyla yücelmiş kişileri tanıyor musunuz?' diye

sorar. Onlar hayır diye cevap verince: 'Yahu siz Türk değil misiniz?' der. Evet dediklerinde kendisi şöyle devam eder: 'Dünyada hal-i hazırda halkın sevgisine mazhar olmuş **7 tane gönül eri insan** var. Bunlar diğerlerinden seçilmiş, adeta **kutup** haline gelmiş, hatta aralarında **kutbu'l-aktâb** derecesine ulaşmış kişiler bulunan ulu kimselerdir. Bunların **altısı Türkiye'de**, birisi başka memlekettedir. O altı kimse şunlardır:

1. Sivaslı İhramzâde İsmail Hakkı Toprak Efendi
2. Onun talebelerinden Hacı Hasan Akyol Efendi (Sivas Tekke Önü Mezarlığı'nda Abdülvehhâb Gazi Hazretlerinin yanındadır.)
3. Seyyid Osman Hulusi Ateş Dârendevî Efendi
4. Merzifonlu Hacı Garip Hâfız Efendi
5. **Kastamonulu Kalaycı Hacı Hâfız Mehmed Feyzi Efendi**
6. Medine-i Münevvere'de meskun Ramazanoğlu Mahmud Sami Efendi
7. Türkiye dışında..... (Kaddesa'llahu esrârahüm)

Allah cümlesine rahmet etsin, şefaât ve himmetlerine nail etsin, âmin. (Bu bilgiler İbn-i Sina Hastanesi'nde tedavi gören Sayın Yusuf Bey'in defterinden aynen yazıldı. Ona da Rıfat Hoca'nın ağzından yazılmıştır.) Bu sıralamada bendeniz, **Mehmed Feyzi Efendi** ismini duyunca ürperdiğimi hissettim! Ta Pakistan'a kadar İslâm âleminin her tarafına Mehmed Feyzi ismi yayılıyor, ama biz senede bir kere onun için toplanıp bir Fâtîha okumaktan başka bir şey yapamıyoruz! Aslında yapabileceğimiz en iyi şey onu sevmek, bağlılığımızı devam ettirmek ve en önemlisi onun gösterdiği yoldan gitmektir.

"Adam Dediğin Milletini Sever" (Hadis-i Şerif)

İmam Buhârî Hazretleri Kûfe'ye geldiği zaman hadis meraklıları, bize hadis yazdır, diyorlar. O da hayhay, yazdırayım, diyor. 'Dinleyin! Ben size bir hadis yazdıracağım, ama onu kimse bilmez. Çünkü bunun râvilerinin hepsi filan yerededir. Onun için bu hadis yaygın değildir. O da Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem Efendimizin dilinden çıkan şu dört kelimedir: **İnne'r-racûle yuhibbû kavmeh: Adam dediğin milletini sever!**' [Bu rivâyetin kaynağı için bakınız: Hâkim, Müstedrek, III, 141; Heysemî, Mecmau'z-zevâid, IX, 126.]

Bir Müslüman öncelikle komşularını, sonra hemşehrilerini, sonra bütün vatandaşlarını, sonra da dindaşlarını sevmiyorsa, ona Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem'in kastettiği manada 'adam' nazarıyla bakmak mümkün değildir! İslâmiyet sevgi dinidir. Çünkü din kardeşlerini sevmek, tamamen imana bağlı bir olgudur. Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem bu konuda yine şöyle buyurmuştur: **'Birbirinizi sevmedikçe (kâmil manada) iman etmiş olmazsınız. İman etmedikçe de cennete giremezsiniz!**

(Bu hatıralar, Şaban Kalaycı'nın Hamle Yayınları tarafından basılan Mehmed Feyzi Efendi'den Menkıbeler-Karanlıktan Nura adlı eserinin 91-95. sayfalarından aynen alınmıştır.)

Kaynak:

<http://www.feyizlersofrasi.com/MFE-Ne%20dediler-2.htm>

"BU MEZARLIĞIN İHATA DUVARININ İKMALİNDEN SONRA, HERHALDE İLK GELEN BEN OLACAĞIM"

Başlıktaki cümleler, Darende'nin Yenice Kasabası Yukarıöteçe, (Yukarıötegeçe) Mh.den, "Güççük Hoca" namı ile anılan Mehmet Ali Kalkan'a ait.

Darende'nin yetiştirdiği değerli şahsiyetlerden,

"Camcı Hacasane Efendi" namı ile anılan Hacı Hasan AKYOL'un;

"Yenice'de 17 evliya yatıyor" buyurduğu bilinmektedir. 17 evliyadan birisinin de Güççü Hoca olduğunu Hacı Hasan Efendi ifade etmiştir. Şuğul köyünden Fazlı Sevindir'den ben

bizzat duymuştum. (Şimdi merhum). Ayrıca, Şeyh Hamid'i Veli Camiînin İmam ve Hatibi Hulûsî Efendi'nin;

“Küççük Hoca gibi hal ehli Darende ve havalisinde yok dersek yanlışmış olmayız” buyurduğunu, Şuğul köyünden Mehmet Perçin (Kadı) ile Abidin Hacı namı ile anılan Hacı Kurt bizzat duyduklarını ifade etmişlerdir.

Sadede gelelim, Güççük Hoca ve de mahallenin belli şahsiyetleri, Yukarıötegeçe mezarlığına taştan ihate duvarı yapılmasına karar verirler. Bu karardan sonra Hoca, bu hayırlı teşebbüsün tüm Yenice halkına duyurulmasını sağlar. Derhal köy harekete geçer. Traktör römorku, eşek ve atı olanlar mahra ile mümkün olan yerlerden taş çekme seferberliği başlatırlar. Güççük Hoca ayrıca iyi bir yapı ustası olup ancak kum temini çimento temininden zor. Tabî ki mühim olan zoru başarmaktır. Evvel ALLAH'a, sonra hayırseverlerin yardımına sığınarak işe başlarlar. Mevsim sonbahara yaklaşmak üzere olmasına rağmen hava oldukça sıcak. Bağ-bahçe işleri ve de kış hazırlıkları işi yoğun olması dolayısı ile amele bulamayıp, harcı kendisi karıştırıp, yapıyı da bizzat kendisi yaptığı günler çok olur. Genişliği, takriben otuz dönüm kadar olan mezarlığın ihate duvarı yapımı zor da olsa nihayet tamamlanır. Demircinin yaptığı demir kapı takılırken, birkaç komşunun da bulunduğu anda Güççük Hoca araya girerek şöyle der;

“Komşular; bu kutsal mekân hepimizin geleceği son duraktır. Hayırlı olsun. Sizlere sürpriz bir şey diyeceğim; bu ihate duvarının tamamlanmasından sonra mezarlığa ilk gelen ben olacağım gibi geliyor bana. İçimden gelen his, bana böyle dedirtiyor. Yalnız sizlerden bir isteğim var; bu mezarlığı yeşille örtüştürmenizdir. Herdem yeşil (Çam türü) ağaç tercihiniz olsun. Ben bunu tüm Yenice'lilere vasiyet ediyorum. Çünkü, burada, halen Maraş'ta medfun Hacımamed Efendinin kardeşi Abdurrahman Efendi, kırk yıl Medine-i Münevvere'ye aralıksız hizmet eden ve de hiç evlenmeyen Hacı Hasan Efendi (YÜCEL) ve daha nice değerli zatların burada yattığı bilinmektedir. Bu mezarlığın tepelenmesine çok üzülüyordum. Bu itibarla, böyle bir yerin korunmaya alınması yegâne arzumdur. Şimdiyse ALLAH'a şükür bu arzumuz gerçekleşti.” Dedikten sonra,

“Yardımda bulunan, imece usulü bizzat çalışanlara çok teşekkür ediyorum. Allah birine bin versin bu hayır sahiplerine” diye dua eder. Gerçekten dediği gibi olmuş, cennet mekân Mehmet Ali Kalkan Hoca bu konuşmasından 30 gün kadar sonra Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

Not: Nevar ki, 30 yıla yaklaşan zamana rağmen bu mezarlığın halen yeşile hasret görüntüsü gerçekten üzücü. Odası ve sofrası açıklığı yanında, 120 atlı ile Maraş Kurtuluş Savaşı'na katılması ile de ününe ün katan Yenice Memmet Ağa'nın torunu Mehmet Yücel de bu gün Yenice kasabasının belediye başkanıdır. O'nun ve tüm Yenice'li'lerin kulakları çınlasın...

Kaynak: Torunu; Tacettin Kalkan
<http://www.unsandigi.com/un3/40.asp>

NAKŞİ HAKİ TARİKATI İLM-İ LEDÜN SIRLARI KİTABINDAN

Hacı Hasan Akyol Efendi, Kastamonulu Fevzi Efendi ve İhramcızâde İsmail Hakkı Efendi Hazretleri hakkında şunları anlattı;

“Yıl 1949 idi. Efendi Hazretleri 40 kişi Sivas'tan, 32 kişi Malatya ve Kastamonu tarafından olmak üzere 72 kişi ile hacca gitmişlerdi. Medine'de şeyhim 40 gün başını yastığa koyup yatmadı. Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem'in Ravzasında huzurlu günlerimiz oldu. Cidde'de uçak beklerken Şeyhim;

“Anadan doğmuşa döndünüz, kul hakkı hariç” dedi. Uçağa bindik. Şeyhim uçağın arka tarafına döndü, namaz kılıyor. 72 kişiye imam oldu. Nurcu cemaatinin başı Kastamonulu Fevzi Efendi de vardı, dedi ki;

“Efendi ne mutlu. Hiç kimseye nasip olmayan size nasip oldu” Şeyhim dedi ki;

“Sözünüzden taviz vermeyin, imanınızda sadık olun. Mahşerde 72 fırka, 73 cü olan Nâci fırkasının öncüsü tayin olunduk” sözünü şeyhimizin, dilinden duydum.

Kaynak:

İsmail Hakkı ALTUNTAŞ, Gavs-ül Âzam İhramcızâde İsmail Hakkı Toprak Sivasî Nakşi Haki Tarikati İlm-i Ledün Sırları [Kitap]. - İstanbul : Gözde Matbaa, 2007, s.763